

Fernando Ónega: la fi de la soledat

Les reflexions d'un periodista veterà sobre la invisibilitat de la gent gran

El periodista Fernando Ónega | Alma, la xarxa social social

Un dels problemes que té la societat actual és el menyspreu a la gent gran. Jo estic en condicions d'escriure cada dia un article sobre política nacional, però per l'edat que tinc no se'm permet presidir una mesa electoral. És completament absurd, i aquest és el problema de la invisibilitat, el menyspreu a l'experiència i a les persones.

[nointext]

El veterà periodista Fernando Ónega reflexiona sobre com s'aparta la gent gran Ho fa a Alma, una nova manera de parlar de la realitat social

(https://miradesambanima.org/?utm_source=naciondigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=) . Amb actitud i optimisme. Des de la diversitat. I a partir de les històries de "la Caixa". Alma, la xarxa social social vol ser també un punt de trobada de les infinites realitats socials del nostre món.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=kKu5ESigwlc>

M'he plantejat alguna vegada la soledat, però no he arribat a la paraula temor. Entenc, dins la meva ingenuïtat, que per la meva afició a la lectura i les meves ganes d'escriure probablement la sentiria menys. Però això és molt fàcil de dir quan tens una dona al costat o un fill que encara és petit? Crec que trobar-me sol amb perspectiva de soledat llarga seria difícilment suportable.

"La soledat és tancar-te en tu mateix, sense la

possibilitat d'obrir una finestra a altres persones".

La soledat és tancar-te en tu mateix, sense la possibilitat d'obrir una finestra a altres persones i amb la sensació que ningú no et fa cas. Això et fa interioritzar, amargar-te i sentir-te invisible. Per això, la soledat és segurament una de les pitjors circumstàncies a les quals ens podem enfrontar. En el cas de la gent gran, a més, pot arribar a ser un drama. Hem de tenir present que a Espanya hi ha al voltant de nou milions de persones més grans de 65 anys, un milió i mig de les quals -és a dir, més del 20 %- viuen en soledat. Això suposa tristesa, suposa ansietat, suposa veure's aïllat de tothom tret que tinguis un esperit de superació i sàpigues adaptar-te a les circumstàncies, cosa que no passa en la majoria de casos.

La gent gran, invisibilitzada a la societat. Foto: Alma, la xarxa social social

Vivim en una societat que invisibilitza la gent gran. Al Congrés dels Diputats, per exemple, el nombre de persones amb més de 65 anys en la legislatura actual és de 23; en l'anterior era de 13. Per tant, el Congrés dels Diputats no és una mostra representativa de l'índex poblacional espanyol i, per descomptat, no és representatiu de la gent gran. En un horitzó de pocs anys es jubilarà el 30 % dels catedràtics de la universitat, el 20 % dels metges?

Això vol dir que es perdrà una enorme quantitat de talent i d'experiència. De vegades t'arriba l'agradable notícia que Robert Redford, als 83 anys, estrena una pel·lícula, i això a Espanya no sé si seria possible. A més, hi ha una iniciativa legislativa per tornar a fer obligatòria la jubilació, és a dir, per enviar a fer punyetes la gent gran que ja té una certa edat. Em sembla una injustícia i un menyspreu al talent acumulat d'aquestes persones. No tots hi arriben en les mateixes condicions, però hi ha gent que després dels 65 o dels 70, i alguns fins i tot després dels 80, estan en perfectes condicions per ser útils en qualsevol empresa, en qualsevol institució i simplement com

a creadors.

"Deixarem perdre una enorme quantitat de talent i d'experiència".

Tinc quatre nets i la meua relació amb ells és 'urbana', per dir-ho d'alguna manera. Com que vivim a uns 40 quilòmetres els uns dels altres, no hi ha una relació diària. M'agradaria que la nostra relació fos millor, més intensa, més habitual? Em suporten força bé, i de moment no m'han deixat anar allò de 'les batalletes de l'avi?; al contrari, em demanen que els expliqui coses. Per la meua banda, de la gent gran guardo tantes ensenyances que em seria difícil escollir-ne una concreta. Potser la frase que tant li sentia dir a la mare: 'Deus é bo eo demo non é malo?', que vol dir 'Déu és bo i el diable no és dolent?', la qual cosa suposa una posició de neutralitat davant dels esdeveniments. I això, com a periodista, sempre he procurat tenir-ho present.

Afortunadament, avui en dia la bretxa generacional que fa només uns anys marcava l'ús de les noves tecnologies, segons el meu parer, s'està reduint. Cada vegada hi ha més persones que fan servir el telèfon mòbil, que naveguen per internet i que, fins i tot, hi compren. En aquest sentit, em semblen francament admirables les iniciatives del programa de Gent Gran de 'la Caixa?'. Proporcionar a la persona una ocupació, de lleure o no, que l'ajudi a sentir-se útil en determinades accions socials, com tasques amb infants o presos; oferir-li oportunitats de fer esport, incitar-la a la lectura? Totes aquestes activitats que 'la Caixa?' està promovent em semblen dignes d'aplaudiment i d'agraïment per part de la societat espanyola.

"Espero que iniciatives d'aquesta mena serveixin per crear consciència".

És molt important intentar pal·liar la soledat de la gent gran; per fer-ho, primer de tot s'ha de saber quantes persones i de quines edats hi ha vivint soles, i també en quines condicions. A partir d'aquestes dades, estic molt d'acord a fer com al Regne Unit i declarar-ho una qüestió d'Estat. Aquí hi ha molta literatura i molt bones intencions, però cal portar les coses a la pràctica.

Després d'identificar les persones i les condicions, es necessita un programa d'actuació que signifiqui alleujament, amb assistència social, tant directa com remota. No sé els diners que això suposa, però és igual, perquè és una garantia de supervivència. Espero que iniciatives com les de 'la Caixa?', que ens permeten parlar del problema, serveixin per crear consciència en el poder polític, perquè siguin capaços de redactar un programa d'actuació que inclogui tots els aspectes relacionats amb la soledat de la gent gran.

Tinc 71 anys, gairebé 72, que és una edat raonable per anar pensant en la retirada. Si no ho he fet abans és perquè tinc un fill de 16 anys i l'he de criar en les millors condicions possibles. No m'atreveixo a fer cap pronòstic de futur. Sé que hi ha coses que ja no he de fer, com ara participar massa en tertúlies de televisió, perquè hi ha molta diferència entre la meua edat i la del següent. No sé quin futur m'espera, però sé el que m'agradaria: poder-me dedicar a coses que no tinguin res a veure amb l'actualitat política, sinó a fer volar la imaginació, que és la meua assignatura pendent.

[noticia]190024[/noticia]

[noticiadiari]2/188237[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187919[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187538[/noticiadiari]